

fuldt ud fyldestgør de Krav, som selve Udgangspunktet giver. Naar dette regnes saaledes ud, at efter det Udgangspunkt, her tales om, bliver det omtrent 160,000 Kr., København skal have, er der allerede fra anden Side gjort opmærksom paa, at det bliver omtrent 168,000 Kr. Jeg vilde have foreslaaet i Stedet for de omtrent 160,000 Kr. at sige 170,000 Kr., det havde ligget det rigtige Regnestykke nærmere. Det er naturligvis et underordnet Punkt, men det kan jo være et Spørgsmaal, om det ikke var rigtigt i Udvalget at optage en Undersøgelse af, hvorvidt selve Grundlaget er det rette, eller om det ikke var rigtigere, at København fik sit Tilskud paa samme Grundlag, hvorpaa i øvrigt saadanne Tilskud ydes. Det anbefaler jeg til Undersøgelse, for at man kan komme til den retfærdigste Løsning.

Og naar der siges, og siges drillende, navnlig af min Ven, det ærede Medlem for Assens (Berntsen), at København ikke har givet sine Lærere noget, er det jo dog — en Spidsfindighed at sige, at København ikke har givet sine Lærere noget, efter at Byen har faaet Tilskud, fordi Lærerne fik Tillæg paa Lønnen et Par Maaneder, før København fik Tilskud. Meningen kan umuligt være, at fordi man har foretaget en Lønningsforbedring — ogsaa med den Mulighed for Øje, at Staten vilde skyde til — ganske kort Tid, før Statstilskuddet kommer, man saa umiddelbart derefter skulde gøre hele Lønordningen om. Men nu er Tiden naaet til at tage det Spørgsmaal op paa ny og drøfte Muligheden af at lønne Lærerne bedre. I Virkeligheden have de københavnske Læreres Lønninger været fuldt saa gode som de ny og højere Lønninger, dette Lovforslag vil indføre. Begyndelseslønnen og Slutningslønnen ere for Lærerne de samme, som de have været i København i en Række af Aar, idet de begynde med 1,500 Kr. og ende med 3,000 Kr., blot at man i København et Par Aar tidligere naar til denne højere Løn, og den Timeløn, som foreslaas her i Lovforslaget, er netop den, man i en Række Aar har givet i København, nemlig 75 Øre Timen. Der er altsaa ud fra dette Lovforslags Synspunkt ikke saa overdreven stor Grund til at bebrejde København, at den skulde staa tilbage, selv om ogsaa jeg og mange andre ønske, at København kunde stille sine Lærere endnu bedre.

Den Bestemmelse, som i § 7 findes om, at der skal tages Hensyn til de i nærværende Lovs § 4 fastsatte Regler or Be-

regningen af Tjenestealderen, naar København skal have et forøget Tilskud, kan jeg ganske slutte mig til, jeg tror, det er en rigtig Bestemmelse. Der har været noget galt i dette, at man ved Ordningen af det københavnske Skolevæsen ikke har taget Hensyn til Skolemænds Forhistorie i andre Kommuner, idet der ikke har været det Gensidighedsforhold, at ikke blot københavnske Lærere, der gik ud i Landet, fik deres Tjenestealder medregnet, men at ogsaa Lærere, der kom fra andre Kommuner ind til København, kunde medregne deres Tjenestetid fra den tidligere Tjeneste. Kommunen kan selv kun have Gavn deraf, maaske en Smule forøget Udgift, men i Virkeligheden den Gavn, der ligger i at faa et større Marked at rekrutere sine Kræfter fra, idet en Mand selvfølgelig, og særlig jo dygtigere han er, vil blive afskrækket fra at gaa i Tjeneste hos en Kommune, hvor han skal begynde helt fra nede af, uagtet han allerede har en Tjenestetid, og maaske en udmærket Tjenestetid, andet Sted at vise hen til. Jeg skal selvfølgelig ikke komme ind paa den Nytte, det vil gøre indenfor Kommunen paa anden Maade, at denne Bestemmelse gennemføres, det hører mere hjemme under en Forhandling i Kommunalbestyrelsen end under en Forhandling i Rigsdagen, men jeg tror, at der er Punkter, hvor den paatænkte Ordning af Tjenestealderen vilde gavne særlig visse Grupper af nuværende Lærere, som i Tidernes Medfør ere satte længere tilbage i Udviklingen af deres Tjenestealder, end de andre ere blevne. Jeg anbefaler altsaa denne Bestemmelse som en Bestemmelse, der vil bidrage til, at dette Tilskud til Københavns Kommune faar en saa alsidig Virkning som mulig.

Hvad jeg her i al Korthed har sagt om Folkeskolens Lærere, om deres sociale Kamp, om Standens Anseelse og lignende, gælder under visse forandrede Former i lige saa høj Grad for den højere Skoles Lærere. Ogsaa for dem betyder en Lønforhøjelse Opgangen til et socialt Niveau, paa hvilket de bedre ville være i Stand til at udføre deres Opgaver. Det har ved tidligere Lejligheder været skildret ogsaa her i Tinget, hvorledes en Adjunkt i en Provinsby føler sig trykket af de Forhold, hvorunder han kommer til at leve, hvorledes den ringe Løn kaster en Skygge paa hans personlige og pædagogiske Udvikling; hans Virksomhed i Skolen, og hvor magtpaaliggende det derfor er, naar man vil hindre saadanne Folk fra at gaa i Staa,